

MOTTO

*„Život
nás učí, že
na tomto
světě se
nikomu*

nedostává

*útěchy, když sám dříve někoho neutěšil, že nic
nedostáváme, když jsme dříve nedali.*

*Mezi lidmi je všechno jen výměna. Jen Bůh
dává, jen on.“*

George Bernanos

POLEČNOU ESTOU 1

ZPRAVODAJ OLEŠNICKÉ FARNOSTI

SLOVO ÚVODEM

Milí farníci,

byl jsem požádán, abych napsal úvodník k dalšímu číslu farního zpravodaje. Dlouho jsem nevěděl o čem budu psát, ale potom mě napadlo, abych se zmínil o výročí, které si letos připomínáme, a jež se týkalo každého člena naší farní rodiny. Je to 160. výročí posvěcení našeho kostela.

Každý si jistě uvědomí, jak kostel zasahuje do našeho života. Je místem, kde se asi nejvíce a nejintenzivněji setkáváme s Bohem. Je místem naší společné oslavy Boha a místem, kde přijímáme všechny svátosti, které mají být prohloubením Ježíšova života v nás.

Výročním dnem posvěcení je 15. září. Jelikož jsem měl příslib účasti pana biskupa, který měl nejbližší volný termín 26. září, byla tato slavnost přesunuta na tento den. Otec biskup ale musel neočekávaně odjet do Říma, proto ho zastupoval jeho generální vikář Msgre. Jiří Mikulášek.

Děkuji všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě a průběhu této slavnosti – panu varhaníkovi, chrámovému sboru, ženám, které upravily prostředí kolem kostela, těm, kteří provedli úklid na faře, těm, kteří připravili pohoštění. Toto poděkování patří také všem, na které jsem snad ve výčtu zapomněl. Děkuji také těm, kteří se zúčastnili této slavnosti. Jistě nelitují, že na tuto slavnost přišli.

Bylo pro mě však velkým překvapením a zklamáním, že velká většina farníků tuto slavnost ať už z jakýchkoliv důvodů ignorovala.

Myslím si, že tak významná událost ve farnosti měla zcela naplnit náš kostel nadšenými věřícími, kteří děkují Pánu Bohu za tento chrám s vděčností vůči svým předkům za to, že svou prací a velkým úsilím i finančním, tento chrám vybudovali.

Kdybychom se zeptali těch, kteří nepřišli na důvody, možná, že bychom slyšeli podobné důvody, které udávali ti, kteří odmítli přijetí na královskou hostinu v podobenství z evangelia 28.neděle v mezidobí – měl jsem už něco naplánovaného, byl jsem na ranní mši svaté, neobvyklá doba konání této slavnosti nebo různé lidské ohledy.

Myslím si, že tak významná událost, o které všichni věděli minimálně týden předem, měla mít přednost před všemi osobními zájmy, zálibami nebo lidskými ohledy. Nebo si myslíme, že mít farní kostel je věc tak samozřejmá, že není třeba za něj děkovat Bohu, připomínat si den, kdy byl dán také nám k užívání, abychom měli místo, kde společně oslavovat Boha?

Všechny Vás srdečně zdraví a modlí se za Vás

P. Stanislav Tvarůžek

Redakčně zkráceno

REPORTÁŽ

Chaloupka 99 očima tábornice

Letos jsme opět strávili 10 dní na faře v Rudíkově. Byli jsme rozděleni na skupiny Nagasaki, Rudofialové Xory, Žlutokožce, Zelené draky, Skřítky, Obránce meče a Bojovné tygry. Celá chaloupka byla ve stylu japonských bojovníků. Sbírali jsme body, abychom se poté mohli stát ninji.

Každý den jsme hráli různé hry, hledali v lese zprávy, stavěli pevnosti. Jenže každý den nebylo pěkné počasí na koupání. Při jedné veliké bouři se uvolnila část stanu, ve kterém spali kluci. Polovina stanujících byla rázem vytopena. Vedoucí museli rychle vykopat strouhy okolo stanu, aby voda stan neodnesla úplně. Mokrých kluků se ujali holky a druhý den byli již všichni suší. 15.7. nás přijel navštívit otec Stanislav Tvarůžek, se

kterým jsme se odebrali do lesa, kde jsme společně slavili mši svatou.

Touto cestou chceme poděkovat svědomitým kuchařkám a všem vedoucím za krásné prožití tábora, na který určitě nikdo z nás nezapomene. Tak za rok všichni čau

Zuzana Kozlová

Tak jakpak vlastně vypadala letošní Chaloupka

očíma vedoucího

Letošní chaloupka započala velice podobně jako ty předchozí – přípravou. Ta probíhala s různou intenzitou a nasazením jednotlivých vedoucích a kuchařek až do samotného příjezdu dětí na faru.

Po ubytování děvčat v budově a kluků ve stanu, se děti rozdělily do družinek. Naši malí Tamagotchi utvořili tyto družinky: Skřítci, Ochránci meče a Bojovní tygři. Ostatní měli také originální názvy: Rudofialoví Xoři, Zelení draci, Nagasaki a Žlutokožci.

Jedna z důležitých věcí, která musí být jasná ještě před Chaloupkou je program. Ať již jde o strukturování dne nebo o celotáborovou hru.

V denním programu je stoprocentně jistý alespoň jeden bod – vstávání. Smutné na tom je, že vedoucí musí vstávat první – tedy nemusí, ale je to velice dobrá zkušenost, ať již jde o společnou modlitbu nebo ujasnění, co se dnes bude dít. Nejradostnější následuje – provedení budíčku. Po budíčku vždy následuje rozsvička, kterou si vzali na starost naši rádcové. Pak již

mytí a snídane. Protože naše jídelna nebyla uzpůsobena na padesát lidí, musela se veškerá jídla dělit na polovic (tedy děti) a to podle systému, kdo dřív přijde, ten dřív odhladoví. Po snídani se program pro starší družinky den ode dne lišil. Naši Tamagotchi měli vždy v tuto dobu tématko. Obsah tématek se oproti všem minulým letos zásadně změnil. Letos byla tato hodina zaměřena vždy na jistou oblast, se kterou máme každý něco společného (rodina, náboženství, vztahy...) a to oproti jiným rokům, kdy byl dominantní nějaký náboženský text (nejčastěji ze starého zákona). Po jejich skončení šli naši nejmenší na stejný program jako ostatní – na tzv. „bloky“. Každý blok je vlastně program spjatý obyčejně s nějakou činností. Takže byl blok malého míčku, stopovací, zdravotnický, výtvarný, malých her a ještě pár dalších. V každém z nich si děti vždy něco vyzkoušely, měly možnost se něco nového naučit a v neposlední řadě si zahrát i nějakou hru. Po obědě – jak jinak polední klid a po něm odpolední program. Ten byl velmi variabilní – podle počasí (koupání, program na půdě, na hřišti, v lese), postupu v celotáborové hře a skoro v poslední řadě únavou dětí (z projevu věčně rádících dětí nelze v podstatě vypožorovat). Po svačině (mimo malých Tamagotchi) se družinky po čtyři dny vypravovaly za mistry. Večer večere, večerní mytí, občas večerní program a Tamagotchi hajdy spát. Ostatní se sešli u svých vedoucích a měli tématko. Po něm již následovali příkladu nejmenších. Vedoucí se poté spolu s rádcí ještě sešli na poradě, kde se zhodnotil den a předhodnotil ten, co přijde...

Celotáborová hra byla orientována na staré Japonsko, kdy žili ninjové a samurajové. Na kmeni starého stromu byla umístěna katana spolu se zavěšeným gongem, na kterém byl vyobrazen znak Jing-Jang, jenž symbolizuje vyváženost dobra a zla. Katana symbolizovala ideální vlastnosti mužů a samurajů – čistotu, ctnost, spravedlivost a potlačení zla.

Od začátku Chaloupky bylo snahou všech získat titul ninja. Hlavními podmínkami bylo složit již výše uvedené zkoušky u mistrů. Byla to zkouška mistra moudrosti, mistra těla a mistra duše. Po těchto zkouškách byli všichni slavnostně pasováni na ninje.

Ke konci tábora se Tamagotchi vypravili po jednotlivých družinkách do sklepení prastarého buddhistického kláštera, který byl zničen a zachovala se pouze jeho část. Zde našli útržky starých modlitebních praporků, které jim mohou připomínat, co zde prožili.

Netamagotchiové se pro odměnu vypravili pár hodin po půlnoci, kdy se z jistého místa, kam byli dovedeni, museli sami podle čínských znaků dostat až k praporkům.

Mimo celotáborovku jsme podnikali celou řadu činností. Od věcí nutných, jako například stavění polozborceného stanu a sušení věcí, které ihned promokly, přes záležitosti zručnostní na lanech, stromech i zemi až k věcem duchovním, obzvláště společné mši svaté prožité venku v přírodě s otcem Tvarůžkem.

Pro obveselení všech z nás byla převážně děvčaty zorganizována miss Chaloupky 99. Je nutno dodat, že

vedoucím opravdu neškodí, dostat se občas na druhou stranu barikády – a dětem také ne, že?

Nakonec snad zmíním naše spaní pod širákem, kterého se zúčastnili všichni, kdo se na to alespoň trochu cítili. Obstarání dřeva, nachystání místa ke spaní, uvaření večeře, vyjedení kotlíku a noční hlídky – jistě alespoň něco zůstalo v každém z nás...

Chaloupka 99 je již za námi. Věřím tomu, že to pěkné a zajímavé převážilo nad občasným neporozuměním a tím, co se občas nějak nepovedlo. Takže nakonec mi nezbývá, než za všechny vedoucí napsat, že se těšíme na Chaloupku 2000 a hlavně na její děti. Za nás všechny

Jožin Soukal

Z ministrantových vzpomínek

Ministranti minulosti pocházeli obyčejně z chudších rodin a byli to vždycky kluci správní, takoví, jak mají být. Navíc uměli při mši svaté odpovídat panu faráři latinsky, a to byla výsada, ve které se jim nikdo nevyrovnal. Proto byli více váženi mezi dětmi. A navíc chodili na věž zvonit, uměli rozhoupat i ten největší zvon a dodržovat pravidla správného zvonění (správný začátek a konec bez klinkání a bezchybné pauzy). Nevím, koho toto sdělení osloví, ale bývalé ministranty - dnes již v důchodovém věku - jistě. Latina i zvonění jim tenkrát dalo zabrat. To chtělo píli, trpělivost a um. Také toto poslání nemohl dělat každý. Kdo chtěl být

ministrantem, musel složit zkoušku z latiny. Pak musel dodržovat své povinnosti a sloužit podle ministrantského pořádku. V kostele se netopilo, a dokonce se stávalo, že i voda v konvičce zamrzla. A proto musel být ministrant i otužilý. A na takového kluka pak mohli být rodiče hrdí, hlavně maminka, která dbala o to, aby její ministrantík nezaspal, protože mše svatá bývala vždy ráno před vyučováním. Stávalo se, že mu v zimě, když byly vánice, prošlapávala v plotkách cestu závějemi, aby klouček nepřišel pozdě do kostela. A to byla služba Bohu bezplatná, i když někdy nějaká ta korunka do kapsičky také spadla - někdy o svatbě nebo o pohřbu nebo i od některého kněze za dobré ministrování. Ale hlavně má každý ministrant poklad u Boha, který mu nikdo nesebere. A to platí i dnes, i když se celý svět pootočil.

Přišli Němci a nejdříve zavřeli „Orlovnu“ (druhý ráj ministrantů) a sebrali zvony. Prý na kanóny. To byla velká rána pro Olešnici, ale hlavně pro ministranty. Pryč bylo jejich umění i milovaná věž, kde - mezi námi řečeno - se daly provádět i drobné lumpárny, na které nebylo z venku vidět. Věž byla pro ministranty uzavřena. Ale moudří lidé již v té době říkali: „Kdo sáhne na zvony, tomu brzy dozvoní.“ A měli pravdu. Za krátko bylo po válce a vše se vracelo do starých kolejí.

Na nové zvony nebylo a lid se scházel na bohoslužby bez zvonění. Když pak byly za čas pořízeny nové, zvonilo se elektricky a ruční zvonění upadlo v zapomnění. A navíc nová úprava liturgie

nevyžadovala latinu. Tak ministranti přišli o dvě priority, na které byli právem hrdí.

To ale nebylo to nejhorší. Zlé časy ministrantům nastaly za totality. Neuznávala se víra a ani Bůh. Ten, kdo chodil do kostela, byl sledován a vysmíván. Tuto tíhu situace nesli také ministranti. Bylo jim bráněno chodit ministrovat, někdy i od samotných rodičů. Ti, co se nezalekli a s podporou rodičů dále ministrovali, těm bylo vyhrožováno, že se nedostanou na další vzdělání. Všichni tito ministranti byli opravdoví hrdinové a i v této době bylo ministrantů dost. A Bůh jim pomohl, že se všichni dobře uplatnili v praktickém životě.

Jsou ještě dnes ministranti hrdinové? V době, kdy jsme dosáhli svobody, kdy ponižování skončilo, kdy se topí v kostele, kdy se neučí latina, kdy je mše svatá zpravidla večerní, když už všichni mají po práci a i ministranti mají volno?

Jistěže jsou mezi nimi i velcí hrdinové. To jsou ti, kteří dodržují spolehlivě ministrantský pořádek, i když jejich rodiče o kostel příliš nedbají a ministrantík se musí snažit sám, aby nepřišel do kostela pozdě.

Ke dnešní době svobody nám jistě pomohla nejen modlitba, ale také i služba ministrantů při mši svaté. Co myslíte, rodičové, už není třeba ministrantů ani modliteb za mír? Proč je dnes ministrantů nedostatek ?

F.B.

... a my

Blíží se vánoce a s nimi i zpívání koled a ostatních vánočních zpěvů. Mnozí z nás si neumí tyto svátky představit bez známé Rybovy České mše svaté vánoční, kterou jsme mohli po několik roků slyšet také z kůru našeho kostela. Aby mohl buď tento nebo jiný skvost české hudby v našem chrámu zaznít, musí být jak zpěváci, tak hudebníci. A o to právě jde. Náš chrámový sbor stárne. Občas se sice objeví nějaká „vlaštovka“, ale to je málo.

Obracím se proto s naléhavou prosbou na všechny, kteří mají chuť zpívat (nebo hrát), aby přišli mezi nás. Že neumíte noty? My staří jsme většinou také s notami na štíru. Mnozí z Vás mladších chodili zpívat do „Skřivánka“. Nechcete dál pokračovat ve sboru? Vím, že je to oběť, ale vždyť nezpíváme ani kvůli panu faráři, ani kvůli panu varhaníkovi, ale k větší cti a slávě Boží a na tom nejvíc záleží. A věřte, že máme všichni radost, když se dílo podaří. Přiblíží-li se stáří nebo zdravotní potíže a nemůžeme chodit do zpěvu, pak nám něco moc chybí – litujeme, že už nemůžeme svým zpěvem Boha chválit a oslavovat.

Jsem přesvědčena, že moje povídání nebude jen „házení hrachu na stěnu“ a my staří mezi sebou rádi přivítáme nové nadšené zpěváky, zpěvačky a hudebníky, kteří převezmou naši štafetu.

Za pochopení Vám předem děkuji

Jožka Blahová

Zpráva ze 7. zasedání farní rady

Konala se dne 25.7.1999 za přítomnosti :

P. S. Tvarůžek, J. Procházka, V. Kintr, ing. M. Halámek, F. Bílek, A. Stejskal, P. Neumann, M. Blaha, ing. L. Čadková, J. Blahová, F. Vojta, J. Soukal

Omluveni : ing. J. Novotný

Hosté : Jiří Bělehrad, František Blaha, Josef Procházka

Projednávalo bylo :

1. **Kostelní lavice** - farní rada byla informována o výsledku jednání na biskupství v Brně ve věci dalšího postupu ve zhotovování kostelních lavic. Byl s projektantem, panem arch. J. Šindlerem, prokonzultován náš požadavek na rozměry kostelních lavic. Náš návrh byl odsouhlasen. Dále byly odsouhlaseny drobné úpravy týkající se boku jednotlivých lavic, rámové konstrukce, atd. Byl vznesen požadavek na výrobce lavic, pana Bělehrada, zda by bylo možné napustit lavice přípravkem proti červotočům.

Předpokládaný termín zhotovení a usazení prvního bloku lavic byl září 1999. Poslední tj. čtvrtý blok lavic bude zhotoven v lednu 2000. (dle uzavřené smlouvy)

2. **Dřevo z ořechů** - farní rada byla informována, že dřeva z ořechů bylo celkem 7 m³, a že bylo prodáno za 1.200,- Kč, neboť se jednalo o dřevo palivové.

Utržené peníze byly předány P.S. Tvarůžkovi do farní pokladny.

3. **Farní kronika** - na faře je uložena kronika až od roku 1975. Poslední zápis do farní kroniky provedl P. J. Matušina za rok 1996. Dalším vedením farní kroniky byl pověřen ing. Miroslav Halámek.

(O předešlé kronice není známo, kde se nachází. Pokud o ní někdo z farníků ví, ať informace sdělí panu faráři.)

4. **Modlitba růžence** - bude pravidelně **každé pondělí**, půl hodiny před začátkem mše svaté, a bude obětována na úmysl, který bude vyhlášen panem farářem předcházející neděli.

Modlitba Sv.Otce k třetímu roku přípravy na Velké Jubileum roku 2000 - bude pravidelně **každou středu** před začátkem mše svaté.

Zapsala: L. Čadková

Nové lavice

Dle uzavřené smlouvy měl být instalován první blok lavic v kostele sv. Vavřince v Olešnici u příležitosti 160. výročí posvěcení chrámu. Došlo však ke zdržení, a to z několika důvodů.

Počáteční zdržení bylo již ve fázi zpracování projektové dokumentace, kdy proběhla řada jednání za účelem sjednocení našich požadavků s požadavky komise na biskupství v Brně.

V další fázi došlo ke zdržení z důvodu pečlivého výběru materiálu z celkového množství tak, aby kvalita

na všech čtyřech blocích byla stejnoměrná a nemuselo se zbytečně dřevo dokupovat.

V neposlední řadě ke zdržení též přispívá zvýšená pracnost. Oproti našemu původnímu návrhu je ve schválené projektové dokumentaci požadováno např., aby viditelné plochy byly sesazeny na křížovou spáru nebo na místo klasické spárovky je v projektové dokumentaci navržena třívrstvá konstrukce, atd.

Důležité však je, že dle sdělení zhotovitele lavic - pana J. Bělehrada, firma i přes tyto skutečnosti nebude požadovat navýšení dohodnuté ceny a po zhodnocení všech požadavků a okolností se jako reálný termín montáže 1. bloku nových lavic jeví konec měsíce října 1999.

Informace z oblasti financování nových lavic:

Celková sjednaná cena lavic včetně daně z přidané hodnoty je 425.690,- Kč.

Výnosy jednotlivých sbírek v roce 1999 na nové lavice činily:

leden	4.125,70 Kč	červenec	16.610,-- Kč
březen	7.889,-- Kč	srpen	24.510,-- Kč
duben	9.210,60 Kč	září	13.700,-- Kč
květen	11.656,-- Kč	říjen	13.430,-- Kč

Celkem sbírky na nové lavice činily 101.131,30 Kč.

Ludmila Čadková

Poznámka redakce - ještě štěstí, že existují peníze i z jiných zdrojů.

„Vesnice roku 1999“

Tak naše obec uspěla v soutěži Vesnice roku 1999. Je to jistě pro každého občana Olešnice i okolí důvod k radosti, pokud jsme ovšem ještě schopni v záplavě stesků, nářků, obav, lhostejnosti, kritiky a nadávání na všechno a na všechny vůbec mít z něčeho radost.

Měl jsem tu možnost zúčastnit se slavnostního vyhodnocení soutěže dne 8.10.1999 v olešnickém kulturním domě. Slavnost probíhala v sále, kde před 46 léty byli nespravedlivě souzeni a odsouzeni naši spoluobčané. I když tato souvislost nebyla nikým z řečníků vzpomenuata, silně jsem si ji uvědomoval. Jsem přesvědčen, že mnohé z toho dobrého, co tu máme, je plodem jejich oběti a také přímly u samotného Boha. Jak ocenil jeden z řečníků, nepodařilo se za 40 let z této obce a okolí vykořenit křesťanství. Jistě to není samozřejmost.

Na slavnosti bylo na naše poměry nebývalé množství novinářů, nechyběla i Česká televize. Mezi zpravodaji jsem viděl i svého třídního učitele, který se ještě před dvaceti léty snažil nám žákům vymýt z hlavy vše, co mělo něco společného s křesťanstvím a nalít nám tam tzv. vědecký světový názor. Dokonce ve své horlivosti založil na škole i světonázorový kroužek, kam lákal děti z problematických (rozuměj křesťanských) rodin. Inu další důvod k tomu, abychom byli obezřetní při přijímání informací z našich nezávislých sdělovacích prostředků.

Obnova venkova není jen věcí starosty nebo radních a - jak bylo na slavnosti zdůrazněno – není to jen otázka úpravy obcí. Jde hlavně o obnovu venkovské pospolitosti. A zde máme my křesťané roli přímo nezastupitelnou. Víme přece už dobře, kam vede budování čehokoliv bez Boha.

Dopis z lásky

Princezna dostala ke svým narozeninám od svého snoubence balíček. Byl velmi těžký a měl neobvyklý tvar, tvar koule.

Princezna byla velmi zvědavá a netrpělivě balíček otevřela. Našla v něm ... dělovou kouli. Zklamalo jí to a rozzlobilo, a tak hodila tu černou hromovou věc na zem.

Jenže pádem na zem se porušil vrchní obal a objevila se o něco menší koule, celá stříbrná. Princezna ji rychle zvedla. Prohlížela si ji ze všech stran a lehce tlačila na její povrch. Vrstva stříbra se najednou otevřela a objevilo se pouzdro zlaté.

Teď už princezna otevřela pouzdro velmi lehce. Uvnitř zářil na jejím černém aksamitu nádherný prsten vykládaný lesklými brilianty, které tvořily korunu nad dvěma slovy: MILUJI TĚ.

(Mnoho lidí si myslí, že Písmo nepřitahuje. Podle nich obsahuje spoustu stránek velmi přísných a nesrozumitelných, ale kdo si dá tu námahu odstranit první „obal“, pozorně a s modlitbou, pokaždé odhalí nové a překvapující krásy. A především ho brzy přesvědčí jasné Boží poselství, které je tam uloženo: BŮH TĚ MILUJE.)

Bruno Ferrero – Příběhy pro potěchu duše

Nudí se Vaše děti? Tráví příliš mnoho času sledováním televize nebo monitoru počítače? Můžete využít nabídky činností těchto kroužků.

Pondělí	15.30 – 17.00	cvičení rodičů s dětmi děti 0 – 3 roky vedoucí M. Kánská
	17.00 – 19.00	„Sedmikrásek“ děti 3 – 6 roků vedoucí I. Novotná
Pátek	15.30 – 17.00	děti 1. a 2. třídy vedoucí M. Konečná děti 3. až 9. třídy vedoucí J. Kintr

V neděli dne 5.12.1999 a 12.12. 1999 budou od 9.00 do 12.00 hodin v průjezdu fary prodávány knihy ze široké nabídky knihkupectví Cesta Brno. Přijďte se podívat.

SPOLEČNOU CESTOU Zpravodaj farnosti Olešnice

Vydává: Římsko-katolická farnost Olešnice,
Nám. Míru 86, 679 74 Olešnice,
P. Stanislav Tvarůžek, farář

Redakce: Josef Kánský, Magdalena Kintrová, Vladimír Kintr,
Jaromír Kintr, Markéta Konečná, Miroslav Halánek,
Milan Trmač, Petr Stejskal, Milena Blahová

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnost
